

Hun fik dog ikke Lov til at gaa, før hun havde set Lejligheden. Jytte tog hende under Armen og førte hende rundt i Stuerne, helt ud i Køkken og Fadebur, hvor hun iøvrigt selv følte sig omtrent lige saa fremmed som Veninden.

Da de paa Tilbagevejen stod i Sovekammeret, lagde Meta Armen om Jyttes Liv og sagde:

»Saa er du virkelig nu lykkelig?«

»Ja, det er jeg! Min Mand og jeg passer udmærket sammen. Det undrer dig, ikke sandt? Jeg kan endnu se dit forskrækkede Ansigt, da du traf ham paa Storeholt. Men jeg kan betro dig, at jeg just heller ikke blev indtaget i din Mand, da jeg saae ham første Gang. Saa det gaar lige o — p — op!«

Meta vidste ikke noget at svare herpaa, og tav derfor. Det var hende fuldstændig ubegribeligt, at Jytte kunde føle sig lykkelig med den Nar af en Mand. Forsikringen lød nu heller ikke ganske troværdig i hendes Øre. Men Jytte havde lige fra Skoletiden været en Gaade, som vistnok ingen var kommen rigtig tilbunds i.

Paa Vejen tilbage til Dagligstuen tænkte Jytte paa at gøre Veninden et fortroligt Spørgsmaal om noget, som hun ikke havde kunnet faa sig til at tale med sin Mor om. Forleden Morgen, da hun stod op, havde hun pludselig følt sig utilpas, og da hun saae sig i Spejlet, havde hun været hvid som et Spøgelse.